

Пр'єсу створено в рамках II Лабораторії НСТДУ

## ЛОВЕЦЬ СНІВ

Анна Галас

[halasann@gmail.com](mailto:halasann@gmail.com)

### Дійові особи

**Георгій** – чоловік 37-40 років; на правій нозі у нього протез, а на лівій щоці – великий шрам, який нагадує павука

**Алекс (Олександр)** – чоловік 23-25 років; високий, гарний

**Тіна** – жінка 27-29 років; вродлива, стильна

**Максим** – хлопчик 6 років

**Голос мами Георгія**

Дія відбувається в одному місці – у просторій кімнаті в будинку на околиці міста, яка суміщає функції кухні, вітальні та їдальні. Меблі у кімнаті старі; з одного боку стоїть стіл та декілька стільців. З іншого – старий диван, вкритий старомодним покривалом. На задньому фоні – кухонні меблі. Справа біля плити в стіні вмонтована вентиляційна решітка. Житло виглядає доглянутим, але складається враження, що інтер'єр будинку не змінювався щонайменше 20 років.

### Сцена 1

**Георгій**, шкутильгаючи, підходить до столу та застеляє його білою скатертиною. Він вбраний у білу сорочку та чорні штани, поверх яких пов'язаний старомодний фартух з квітчастим малюнком. **Георгій** задоволено посміхається та продовжує накривати на стіл: дістає тарілки, столові прибори та бокали для вина. Акуратно розкладає серветки та педантично розставляє все на свої місця. Стіл накрито на двох. Він витягає з серванту пляшку вина та ставить її на середину столу. Потім підходить до плити, знімає кришку сковороди та пробує виделкою готовність.

**Георгій** (сам до себе): Готово. (Виключає газ та стає біля вентиляційної решітки. Говорить голосно) Має бути смачно. Сподіваюся я нічого не забув додати. Все робив

за рецептом... (*Дивиться на годинник на руці*) Тільки шоста. Ще є час дописати статтю..

*Георгій виходить з кімнати. За хвилину тихо відкриваються входні двері та майже навшпиньках заходять двоє – молоді чоловік і жінка, Алекс та Тіна.*

**Алекс** (*пошепки*): Тихо, тихо.... Це має бути сюрприз!

*Тіна починає сміятися.*

**Тіна:** Обожною сюрпризи!

**Алекс:** Не регочи так голосно, весь сюрприз зіпсуєш!

**Тіна:** Мовчу, мовчу! (*дивиться на накритий стіл*) Стіл накритий. Він знав, що ми прийдемо?

**Алекс:** Звідки? Я нічого не казав.

**Тіна:** У вас завжди стіл накритий на випадок незваних гостей?

**Алекс** (*голосно, майже викрикуючи*): Фак!

**Тіна** (*від несподіванки мало не падає*): Що таке?

**Алекс:** Як я міг так провтикати!

**Тіна:** Що?

**Алекс:** У нього сьогодні день народження! Ми ще минулого тижня домовилися про вечерю. Фа-а-к! Бачиш як ти мені мізки запудрила! Про все на світі забув!

**Тіна:** І що тепер робити? Знайомство відкладається?

**Алекс:** Нічого не відкладається!

**Тіна:** Ти подарунок купив?

**Алекс:** Подарунок? ... Лажав... Збирався, але забув.

**Тіна:** То як це буде виглядати?

**Алекс:** Не кіпішуй. Він крутий мужик! Я скажу, що подарунок ще в дорозі, не доїхав. А завтра щось куплю.

**Тіна:** Влаштували сюрприз називається. Самі собі. Більше ти нічого не забув?

**Алекс:** Ну не знаю.... У нього немає ноги..

**Тіна:** Що?

**Алекс:** І шрам на обличчі...

**Тіна:** Прекрасно!

**Алекс:** Спочатку лячно, але потім норм... Тільки не вилуплюйся на нього..

**Тіна:** Раніше не міг сказати?

**Алекс:** Він тобі буде втирати про свою маму. Слухай і роби вигляд, що тобі цікаво. Там якась мутна історія з його мамою..... Вона кудись зникла чи щось таке...

**Тіна** (*намагаючись перетравити інформацію*): Ще щось?

**Алекс:** Та ніби все. Він крутий мужик!

**Тіна:** Добре, добре.. Заходимо?

*Алекс бере Тіну за руку і вони відходять від дверей.*

**Алекс** (*голосно*): Георгій! Георгій!

*За хвилину з інших дверей, що ведуть до кімнати, виходить Георгій. Він все ще вбраний у квітчастий фартух. Він задоволений виходить в кухню, але зупиняється, коли бачить Алекса і Тіну.*

**Алекс:** У мене для тебе сюрприз!

**Георгій** (*машинально повторює за Алексом*): Сюрприз...

**Алекс:** Познайомся, це Тіна.

**Георгій** (*опановує себе, привітно*): Дуже приємно! Георгій.

**Тіна:** Дуже приємно! Алекс багато розповідав про вас!

**Георгій** (*дещо збентежено*): Який Алекс?

**Тіна:** Алекс! (*обіймає Алекса*) Олександр!

**Георгій** (*сміється*): Звісно, звісно. Вибачте, для мене він Олександр.. тому не відразу збагнув...

**Тіна:** Алекс, то що? Будемо вітати твого друга?

**Алекс:** Так, так... Георгій, вітаємо тебе з днем народження! Саме сьогодні я хотів тебе познайомити з моєю коханою Тіною... Щоб ми запам'ятали цей день до кінця життя. Подарунок у нас теж є для тебе, але його ще не довели.

**Георгій** (*емоційно, але лагідно*): За привітання вдячний! Але я ж просив не вигадувати нічого з подарунками!

**Алекс:** Подарунок буде, без варіантів. То як тобі мій сюрприз?

**Георгій** (*розглядає Тіну, а вона його*): Несподіваний! Але гарний!

**Алекс:** От і я так думаю!

**Георгій** (*сміється*): Що ж... прошу до столу. Тішуся, що мій день народження ми будемо святкувати втрюх! Не можу пригадати, коли востаннє мав таку нагоду! Олександр, постав, будь ласка, на стіл ще один набір посуду. Тіно, ви можете мені допомогти?

**Тіна**: Із задоволенням!

*Алекс дістає посуд, ставить на стіл, сідає, наливає собі воду і п'є, а Георгій і Тіна підходять до плити. Георгій накладає страви, а Тіна несе їх до столу.*

**Тіна**: Боже, який аромат!

**Георгій**: Це фірмова страва моєї мами.

**Тіна** (*дивиться на Алекса і з розумінням киває головою*): Мами?

**Георгій**: Так, ми завжди готували її на мій день народження. Сподіваюся, я нічого не забув додати.

**Тіна**: Як вона називається?

**Георгій**: У маминих дописах вона називається Карменадлі з цитриною.. Ви не вегетаріанка?

**Тіна** (*сміється*): Ні, ні. Я дуже навіть м'ясоїдна.

**Георгій**: От і добре. Сподіваюся, ви оціните мамин рецепт. Ходімо за стіл.

*Вони підходять до столу і сідають довкола. Георгій сидить в центрі столу, а Алекс та Тіна навпроти один одного. Алекс відкриває вино і розливає по бокалах.*

**Алекс**: Георгій! Я не вмію гарно говорити ... скажу по простому. Дякую, що повернув мене до життя. Якби не ти, я би вже давно хробаків годував. Будь здоровий і щасливий! Будьмо!

**Георгій** (*сором'язливо*): Не перебільшуй ..

**Тіна**: Будьмо!

**Георгій**: Дякую тобі, дякую, друже.

*Тіна першою смакує Карменадлі.*

**Тіна**: Божественно!

**Георгій** (*задоволено*): Вам справді подобається?

**Тіна**: Подобається? Не те слово.. Я б вам за цю страву дала п'ять зірок Мішлен!

**Георгій** (*сміється*): П'ять? Чи не забагато? Їх усього три..

**Тіна**: А у вас буде п'ять!

**Георгій:** П'ять то п'ять. З гарними жінками сперечатися не годиться.

**Тіна** (до Алекса): Чув, Алекс? Зі мною не варто сперечатися!

**Алекс** (з повним ротом): А я хіба сперечаюся?

**Георгій** (радісно): Чому він вас так довго від мене ховав?

**Тіна** (кокетливо): Боявся конкуренції.

**Алекс** (жує): Нічого я не боявся!

**Георгій:** В амурних справах я йому не конкурент. (Змінює тему.) Розкажіть мені про себе. Чим ви займаєтесь? Де ви познайомилися? Олександр не дуже балакучий, то може у вас щось вивідаю. Ти ж не проти, друже?

**Алекс** (продовжує їсти): Не проти...

**Тіна** (задумливо): Навіть не знаю, що про себе розказати.. Нічого особливого. Працюю, знімаю квартиру.... (закохано дивиться на Алекса) На вечірці зустріла класного хлопця ... закохалася ... от і вся історія.

**Георгій:** А ким ви працюєте, якщо дозволите запитати?

**Тіна:** Я хореограф. Даю уроки танців.

**Георгій** (захоплено): Неймовірно! Я теж колись займався танцями. Моя мама обожнювала дивитися, як хтось танцює, але сама танцювати не вміла. То віддала мене на танці. Чесно скажу, я танцював як мішок з бульбою, але мене тримали, бо хлопців бракувало.

**Тіна:** О так! Це вічна проблема!

**Георгій:** Коли в телевізорі хтось танцював, мама мене кликала і ми разом дивилися. Я не дуже розумів, що вона знаходила такого особливого в тих танцях.... Знаєте, що вона завжди мені говорила?

**Тіна:** Що?

**Георгій:** Дивися синку, танець – це найчесніше мистецтво. Тіло не бреше. Не слухай слова, а спостерігай за тілом.

**Тіна:** В цьому щось є. Правда Алекс?

**Алекс:** Не знаю. Вам видніше.

**Георгій** (не дуже звертає увагу на слова Алекса, продовжує свої спогади): Якось ми з мамою дивилися балет. Не пам'ятаю як називається. Вони танцювали «Тарантелу». Ви вмієте танцювати «Тарантелу»?

**Тіна:** Якщо чесно, то ні.

**Георгій:** Прикро. Чудовий танець! Я навіть вмовив свою викладачку поставити його на день матері. Я так хотів, щоб мама побачила як я танцюю «Гарантелу»!

**Тіна:** Побачила?

**Георгій:** Нажаль не побачила.

**Тіна:** Чому?

**Георгій** (*швидко випалює*): Мені відірвало ногу. Я більше не міг танцювати.

**Тіна** (*не знає що сказати, але після паузи продовжує*): Як це сталося?

**Георгій** (*спокійно*): Це довга історія, я вам за нагоди розповім, добре?

**Тіна** (*винувато*): Звичайно! Вибачте, я чомусь подумала, до ви на війні ногу втратили.

**Георгій:** Боюсь вас розчарувати, але в моїй історії немає ані краплі героїзму. (*звертається до Алекса*) Олександр, тобі смакує?

**Алекс:** Просто супер. Поки ви балакаєте, я з'їм все.

**Георгій** (*сміється*): Їси на здоров'я. Я спеціально для тебе готував. Радий, що тобі подобається. (*звертається до Тіни*) А знаєте, Тіно, «Гарантела» - це не просто танець! За ним стоїть ціла історія.

**Тіна:** Заінтригували...

**Георгій** (*говорить децю втаємничено*): Танець виник в Італії, в місті Тарано в п'ятнадцятому столітті. Люди вважали, що цей танець – єдиний спосіб врятуватися від укусу отруйного тарантула. Хворі тарантизмом танцювали без перерви день і ніч. Деякі виліковувалися, а деякі помирили танцюючи....

**Алекс:** Казка для середньовічних недоумків!

**Георгій** (*сміється*): Можливо. Зараз вважають, що це був спосіб погульбанити, не викликаючи осуду церкви.

**Алекс:** Оце більше на правду схоже.

**Тіна:** Я просто мушу навчитися танцювати цю вашу «Гарантелу»!

**Георгій:** Обов'язково навчіться. А потім станцюєте для нас з Олександром. Я не забагато прошу?

**Тіна:** Та ні, що ви.... Я обожнюю танцювати! А тут ще й така історія! Отруйні тарантули....

**Георгій:** Знаєте, павуки взагалі цікаві істоти.

**Тіна:** Ніколи не цікавилася павуками. Що в них такого цікавого?

**Георгій:** Ну наприклад є такий павук, чорна вдова...

**Тіна:** Назва знайома, ...ні, нічого не пригадую.

**Георгій:** Ці павуки відомі статевим канібалізмом.

**Алекс:** Тобто?

**Георгій:** Після парування самиця зжирає самця.

**Тіна:** Навіщо?

**Георгій:** Хто її знає. Припускають, що вона потребує поживної білкової їжі, щоб народити нащадків.

**Алекс:** Слава Богу, що жінки чоловіків не зжирають після .. еее. ... спарювання. Мозок їм інколи виїдають, це буває...

**Тіна (ображено):** Алекс ...

**Георгій (намагається врятувати ситуацію):** Не ображайтеся, Тіно. Я впевнений він говорив не про вас.

**Алекс (починає розуміти, що повівся нетактовно):** Ясно, що не про тебе. Це я так, в загальному.

**Георгій:** Хтось хоче ще вина?

**Тіна:** Ні, дякую. Мені вже час йти додому.

**Георгій:** Тіно, ми вас не образили?

**Тіна:** Ні, ну що ви! З вами дуже цікаво!

**Георгій:** Сподіваюся, ви ще до нас завітаєте. Двері нашого дому завжди для вас відкриті.

**Тіна:** Дякую, обов'язково! Я пообіцяла вам танець, а своїх обіцянок я дотримуюсь.

**Георгій:** Чекатиму з нетерпінням.

**Алекс:** Я тебе проведу, Тіно.

*Алекс і Тіна виходять. Георгій сідає на стілець і охоплює голову руками. Сидить і потихеньку розгойдується з одного боку і в інший. Повертається Алекс.*

**Алекс:** Тіна забула свою сумку. (Дивиться на **Георгія**) Ти в нормі?

**Георгій:** Так, все гаразд. Втомився трохи.

*Алекс бере сумку, яку Тіна забула на стільці, і йде до дверей.*

**Георгій (підходить до вентиляційної решітки і голосно говорить):** Мамо, чує моє серце, що цей сюрприз до добра не доведе....

## Сцена 2

*У кухні-вітальні горить тьмяне світло. В кімнаті нікого немає. Відриваються вхідні двері і до кімнати забігають трохи змоклі від дощу, але задоволені Алекс та Тіна. Протягом діалогу періодично чути гromовицю.*

**Тіна:** Як можна вірити прогнозу погоди? Обіцяли сонячну погоду, а тут такий дощ валить! Звідси тепер тільки на човні виплисти можна.

**Алекс:** Нікуди ти не попливеш.. Залишишся зі мною. Змерзла? Я зроблю чаю.

*Алекс допомагає Тіні зняти плащ та йде ставити чайник на плиту. Тіна змучено падає на диван та закриває очі. За хвилину Алекс повертається до неї і сідає поруч.*

**Тіна:** Георгій не буде проти, що я залишусь?

**Алекс:** Не буде. Ти йому дуже сподобалася. Тільки про тебе і говорить. Вітання постійно передає.

**Тіна:** Чого ж ти не передаєш?

**Алекс:** Забуваю.

**Тіна:** Алекс, думаєш, ми з тобою вже достатньо близько познайомилися?

**Алекс (насторожено):** Залежить для чого.

**Тіна:** Пам'ятаєш, коли ти вперше залишився у мене, я запитала тебе про твою сім'ю. Ти відповів, що говорити на такі теми можна тільки з близькими людьми, а секс – не підстава для цього.

**Алекс (ще більше насторожено):** Пам'ятаю.

**Тіна:** Тепер ми достатньо близькі?

**Алекс (невпевнено):** Ну, думаю достатньо.

**Тіна:** То можна я запитаю?

**Алекс:** Окей, запитай...

**Тіна (посувається до нього ближче і починає гладити його волосся):** Я хочу знати про тебе все.

**Алекс:** Навіщо? Для чого лізти в минуле і псувати собі настрої?

**Тіна:** Чому відразу псувати? Просто я хочу знати, що ти любив ... Чого боявся, про що мріяв? (Вона ніжно цілує його і продовжує).

**Алекс:** Ну добре. Що ти хочеш знати?



**Тіна:** Розкажи про свою сім'ю.

**Алекс:** Сім'я як сім'я. Мама, тато, двоє дітей...

**Тіна** *(намагається розкрутити його на подальшу розмову):* Чим вони займаються? Алекс, я не можу з тебе кожне слово витягувати. *(Ображено)* Не хочеш, не говори.

**Алекс:** Окей, розкажу. Тільки не треба надуватися....

**Тіна** *(з радісною посмішкою):* Слухаю..

**Алекс:** Ну... тато був бухгалтером на хлібзаводі, мама сиділа вдома з моєю сестрою... Вона у нас гордість сім'ї. Одним словом, звичайна родина... Ну а потім в країні настала розруха і все змінилося..

**Тіна:** Так, люди втратили все...

**Алекс:** Хтось втратив, а хтось знайшов. Тато швидко роздуплився і приватизував той хлібзавод.

**Тіна:** Круто!

**Алекс:** Круто... Люди у нього хліб за останні копійки купували, а він червону ікру ложками жер... З дитинства її ненавиджу. Мама чомусь вважала, я від неї розумнішим маю стати. Хотіла виправити помилку природи....

**Тіна:** Яку помилку?

**Алекс:** У мами знайшли пухлину, навіть лікувати вже почали .. А виявилось, що пухлина – це я. *(сміється, але сміх виходить майже істеричний)*. Медицина на найвищому рівні!

**Тіна:** То ти кіндер-сюрприз?

**Алекс:** Точно. Кожен мій крок був для батьків сюрпризом. Неприємним...

**Тіна:** Чому?

**Алекс:** На школу я забив ще в другому класі.. Хотів грати в футбол.. а вони мене змушували зубрити англійську та задовбували грою на піаніно...

**Тіна:** Я про таке тільки мріяти могла....

**Алекс** *(завівся, не може зупинитися):* А математика три рази на тиждень цілих п'ять років! Як тобі таке? Мене починало нудити, коли в дверях з'являвся мій репетитор. Вони найняли мені професора з університету! Прикинь!

**Тіна:** Ого! Серйозно!

**Алекс:** Рівно о п'ятій він з'являвся у нас на порозі зі своїм доісторичним чемоданом, набитим підручниками. Я мріяв, що він захворіє і не прийде. А цей старий ботан навіть не думав хворіти. Хоч від тата допоміг відмазатися, і за це дякую...

**Тіна:** Як?

**Алекс:** Тато хотів, щоб я йшов на економічний. Слава Богу, ботан його переконав, що в математиці я повний нуль. Тато забашляв комусь і мене взяли на кафедру політології.

**Тіна:** Ти повинен йому подякувати... Ти б ніколи не став політичним журналістом, якби не отримав хорошу освіту.

**Алекс:** Я вдячний. Тільки більше в то пекло я повертатися не хочу. Після закінчення університету тато взяв мене до себе.. Замісником директора відділу маркетингу. Нехило, правда? Я повинен був ходити з ним на всі зустрічі, їздити у відрядження. Мене просто вивертало від них.

**Тіна:** Ти казав йому про це?

**Алекс:** Ти не знаєш, що за людина мій тато. Він тільки себе чує. Я просто забив на все і почав бухати. Навіть наркотику інколи курих. Не тому, що мені було в кайф. Просто не знав, що робити...

**Тіна:** То ти пішов з дому?

**Алекс:** Ні, не пішов. Він мене викинув як паршивого пса. Я тоді часто зависав в одному клубі, а один гоблін зняв мене, коли я надрався як свиня і буянив трохи... і виставив в інтернеті. Мій тато тоді як раз в депутати балотувався. Прикинь, яке запаadlo?

**Тіна:** Неприємна історія ..

**Алекс:** Я не встиг роздуплитися навіть.. Тато забрав у мене все: телефон, гроші, кредитні картки. Дав тільки сумку з документами і виставив за двері.

**Тіна:** Він тобі навіть нічого не сказав?

**Алекс:** Сказав, що від сьогодні у нього більше немає сина.

**Тіна:** І куди ти пішов?

**Алекс:** Нікуди. Тинявся містом.. Мені все було фіолетово.. Так і доплентався до цього дому ... Думав, що вже вийшов за місто, бо почався ліс. Було ще темно, вікна не світилися. Я сів під деревом і заснув. Зранку мене знайшов Георгій і привів до себе додому.

**Тіна:** Раптом він би виявився маніяком?

**Алекс:** У тебе дуже буйна фантазія. ... Я тоді взагалі не доганяв, що відбувається. Спав майже три дні.

**Тіна:** Добряче погуляв.

**Алекс:** Так, відтягнувся по повній... Такий депресняк був, що жити не хотілося .. Георгій витягнув мене. Він нічого не розпитував, нічого не говорив. Просто слухав. Перший раз в житті мене хтось слухав. Ти знаєш, я не люблю говорити...

**Тіна:** Здогадуюсь...

**Алекс:** Тоді мене прорвало. Виговорив із себе весь бруд.... За тиждень попустило... Я просто залишився тут жити. Ніби так і мало бути..

**Тіна:** Георгій класний мужик. Мені на таких ніколи не щастило.

**Алекс:** Ось така історія, малята... Тепер ти ....

**Тіна:** Що я?

**Алекс:** Розповідай про свої скелети у шафі.

**Тіна:** Впевнений?

**Алекс** *(намагається пожартувати)*: Ну якщо ти зараз скажеш, що ти п'ять разів виходила заміж і всі твої чоловіки раптово зкопитилися, я запідозрю щось. А все решта мене навряд чи налякає.

**Тіна:** Я народилася в маленькому гірському містечку з дуже гарними краєвидами навколо. Батьки мої працювали на місцевому заводі і дуже мене любили.

**Алекс:** О! Ну поки все прекрасно!

**Тіна:** А потім завод закрили і вони залишилися без роботи.

**Алекс** *(все ще жартівливим тоном)*: Це вже гірше.

**Тіна:** Тато почав гнати самогон на продаж ... Потім почав його пити. А потім – бити маму. Мама не витримала і теж почала пити....

**Алекс:** Як же ти жила з ними?

**Тіна:** Росла сама по собі. Коли вони були в запої, їла раз на кілька днів, якщо від сусідів щось перепадало. Носила одну пару штанів по три роки. Мріяла, що колись комусь буде не байдуже до мене. І це все.

**Алекс:** Вибач Тіно, я ... *(не знає, що сказати)*

**Тіна:** Все гаразд, Алекс. Не вибачайся. В кожного з нас свій шлях. Мої батьки, на диво живі досі, далі п'ють далеко в горах.

**Алекс:** Ти буваєш у них?

**Тіна:** Рідко. У них своє життя, у мене своє.

**Алекс:** А я інколи зустрічаюся з мамою, коли тато не у місті. Вона дуже самотня.

**Тіна:** У неї є гроші. Вона може подорожувати, розважатися...

**Алекс** (*на мить замислюється*): Коли ти до міста переїхала?

**Тіна**: Давно вже.. Біля нашого будинку був санаторій, куди багаті жіночки приїздили мінеральної води попиту і відновити душевний баланс. (*останні три слова вимовляє дуже манірно.*) Моя мама там літом працювала: щось мила, прибирала. І мене із собою інколи брала, щоб я замість неї підлоги дряла, якщо вона з перепою була.

**Алекс** (*обіймає її*): Бідненька...

**Тіна**: Одного літа в санаторії відпочивала одна елегантна жінка. Гуляла по санаторію в білому костюмі і шикарному капелюху. Я думала, що вона голлівудська зірка. Смішно, правда?

**Алекс**: Ну чому ж...

**Тіна**: Якось я сиділа на лавці і роздивлялася фото в журналі. Хтось біля мене сів, але я не звернула уваги. Потім я підняла очі і побачила її. Вона сиділа поруч і читала книжку. Я не могла відірвати від неї очей. Вона помітила, що я на неї витріщаюся і заговорила до мене.

**Алекс**: Вона була голлівудською зіркою?

**Тіна**: Не голлівудською, але зіркою. Балериною. Сказала, що моє тіло створено для танцю. І я їй повірила.

**Алекс** (*гладить її*): Чому тільки для танцю? Я знаю кращі варіанти...

**Тіна**: Ти слухаєш чи ні? Я кому розповідаю?

**Алекс**: Вибач, продовжуй...

**Тіна**: Так от ... Кожного дня я прибігала до неї і вона вчила мене робити різні танцювальні па. Вона поїхала, а я залишилися з мрією стати балериною. Досі не розумію, чому вона мені не сказала, що балетом починають займатися в чотири роки, а не в чотирнадцять.

**Алекс**: Не хотіла руйнувати твою мрію.

**Тіна**: Я була настільки наївною, що після закінчення школи поїхала до міста поступати в хореографічне училище. Ти собі можеш таке уявити? Я відчувала себе білим лебедем і уявляла як я буду літати над сценою, а глядачі будуть стоячи аплодувати мені.

**Алекс**: Уявляю, як би виглядала у балетній пачці! Дуже сексуально.

**Тіна**: Не знаю ... не вдалося її на себе приміряти. Я приїхала на іспит. Дівчата справді виглядали як лебеді. А я дивилася на себе в дзеркало і бачила криву качку, яка випадково опинилася серед білих лебедів.

**Алекс**: Ну яка ти качка!... І що ти зробила?

**Тіна:** Пішла. Додому я не збиралася повертатися, то пішла вчитися в училище навпроти на маляра.

**Алекс:** То як ти стала хореографом?

**Тіна:** У училищі був танцювальний ансамбль.

**Алекс:** От бачиш! Ти стала, ким хотіла. А у мене повний облом. Досі не розумію, чого хочу від цього життя.

**Тіна:** Алекс! Ти про що? Твої статті публікують найкращі видання!

**Алекс** (*розгублено*): Можливо .. Так, звісно..

**Тіна:** Ти чогось не договориєш?

**Алекс:** Чому ти так думаєш? (*принюхується*) Тобі не здається, що пахне горілим?

**Тіна:** В якому сенсі?

**Алекс:** В прямому. (*принюхується знову*) Фа-а-к! Чайник! Я ж ставив чайник!

*Алекс стрімголов мчить до плити і виключає газ.*

**Алекс:** Вся вода википіла. Западло! Будемо без чаю.

**Тіна:** Без чаю, то без чаю.

*Алекс повертається до дивану, сідає і роздивляється Тіну.*

**Алекс:** В балетній пачці ти б виглядала дуже сексуально....Ти танцюєш для мене у самій балетній пачці, на тобі більше нічого немає. Я підхожу до тебе і починаю цілувати твої голі груди, а потім моя рука опускається під твою балетну пачку.

**Тіна:** Алекс, припини. Я втрачу над собою контроль...

**Алекс:** А мені цього і треба.. (*починає гладити її*)

**Тіна:** Ми ж не можемо тут на дивані. Георгій може прокинутися.

**Алекс:** Він спить без задніх ніг. За вікном гримить без кінця, то чого б він мав прокинутися від інших звуків? Ми будемо тихенько.

**Тіна** (*відповідає на його пестощі*): Ти не вмієш тихенько.

**Алекс:** Я вже замахався сьогодні говорити. Пропоную помовчати.

*Алекс затуляє Тіні рота поцілунком та опускає її на диван. За вікном чути грім, а кімнату осяє блискавка. Видно, що в кімнаті стоїть Георгій і спостерігає за ними. Його обличчя незворушне і не виказує жодних почуттів.*

### Сцена 3

*Ранок наступного дня. На кухні біля мийки стоїть **Георгій** та намагається відмити чайник. Він ретельно тре його губкою та щось бубонить собі під ніс. До кухні зі сторони спальні заходить **Тіна**. На ній вбрана тільки подовжена біла футболка, яка належить **Алексу**. **Георгій** її не чує і продовжує терти чайник.*

**Тіна:** Доброго ранку.

***Георгій** від несподіванки впускає чайник, який з шумом падає у мийку.*

**Тіна:** Вибачте, не хотіла вас налякати.

**Георгій:** Та ні, це ви мені пробачте, що наробив тут галасу. Намагаюся відмити чайник. Не розумію, що з ним сталося. Доброго ранку, Тіно. Я й не знав, що ви тут. Давненько я вас не бачив. А де Алекс?

**Тіна:** Алекс побіг за круасанами. Я почула шум, думала це він повернувся.

**Георгій:** Ні, його ще немає. Сідайте. Зробити вам кави?

**Тіна:** Так, із задоволенням вип'ю кави. *(Йде до столу і намагається пристойніше сісти.)* Вибачте, що я так вбрана. Ми вчора потрапили під зливу і весь мій одяг мокрий.

**Георгій:** Нічого, не зважайте. Я й не чув, що падав дощ. Спав як дитина.

**Тіна:** Справді? Так гриміло цілу ніч.

**Георгій** *(ігнорує її слова):* У нас тут дуже сиро, через це і не сохне.

**Тіна:** До речі! Хотіла вам дещо цікаве розповісти!

**Георгій:** Справді? Про що?

**Тіна:** Про тарантула!

**Георгій:** Про тарантула?

**Тіна:** Ну це не зовсім тарантул.. Це людина.

**Георгій:** Людина-тарантул? Ви мене заінтригували...

**Тіна:** Давайте я почну з початку.

**Георгій:** Починайте з початку.

**Тіна:** Минулого тижня я зустрічалася зі своїм давнім другом. Точніше ми випадково зустрілися ... В ресторані ... Я там вечеряла...

**Георгій:** Вечеряла?

**Тіна:** Так, зголодніла і пішла повечеряти. А там він.

**Георгій:** Хто? Тарантул?

**Тіна:** Ні, мій друг.

**Георгій:** То ваш друг не тарантул?

**Тіна** (*починає драгуватися*): Ні, мій друг не тарантул. Мій друг депутат.

**Георгій:** О! Це поважно! Вибачте, я просто трохи заплутався. Продовжуйте.

**Тіна:** Так от, ми випадково зустрілися і вирішили поужити разом. Поки ми чекали замовлення, йому написав його помічник. Скинув йому посилання на якийсь інтернет-канал і сказав терміново подивитися.

**Георгій:** І що він, подивився?

**Тіна:** Так, подивився. Він слухав в навушниках, то я не чула нічого. А потім він як підскочить на ліжку ...

**Георгій:** На ліжку? В ресторані?

**Тіна** (*на мить ніяковіє, але швидко опановує себе*): Ну звісно не на ліжку, на стільці. Звідки в ресторані ліжка? Я обмовилася, вибачте.

**Георгій:** І що ж його так розлютило?

**Тіна** (*загадково*): Тарантул!

**Георгій** (*здивовано*): Тарантул? Його помічник надіслав його відео з тарантулом і це його розлютило так, що він стрибав на ліжку? Тобто на стільці?

**Тіна** (*хитро*): Тільки не кажіть, що ви нічого не знаєте про тарантула. Я не про павука, я про людину.

**Георгій:** Нічого не знаю. Хто це?

**Тіна** (*недовірливо*): Справді? Я думала тільки я про нього не знаю.

**Георгій:** То чим той тарантул так налякав вашого депутата?

**Тіна:** Тарантул – це відеоблогер.

**Георгій:** Відеоблогер? Він що такий страшний?

**Тіна:** Не зовні. Ніхто не знає як він виглядає. Він сидить десь у темному підвалі і видно тільки його силует. І голосу його справжнього ніхто не знає ... він його через якусь програму проганяє. Ну знаєте, коли звучить як голос з космосу.

**Георгій** (*стишує голос, говорить загадково*): То він що, страшилки на ніч розповідає? Треба послухати.

**Тіна** (*ображено*): Георгій, ну дайте домовити!

**Георгій:** Пробачте. Я слухаю.

**Тіна:** Не знаю як назвати те, що він робить. Він каже, що він проводить незалежні журналістські розслідування.

**Георгій:** Я так розумію, ви з таким визначенням не погоджуєтесь?

**Тіна (рішуче):** Категорично не погоджуюся! Я б сказала, що він просто копірається в брудній білизні інших людей.

**Георгій:** То все таки в брудній? Ну звісно в брудній! Кому було б цікаво дивитися його відео, якби він копірився у чистій білизні? Чиста білизна нікому не цікава. То що, він щось рознюхав про того вашого депутата?

**Тіна:** Рознюхав – це м'яко сказано! Вивернув назовні всі його нутроці.

**Георгій:** Ого! Навіть так!

**Тіна:** Я потім подивилася це відео. Це просто гидко. Звідки тільки він інформацію бере?

**Георгій:** Не знаю. Ті журналюги вони такі.. Їм пальця до рота не клади. Зрештою, якщо він тарантул... Ви знаєте, що у тарантула чотири пари очей і вони можуть бачити навколо себе на 360 градусів. От він все і бачить.

**Тіна:** Мій друг сказав, що вони його обов'язково знайдуть, де б він не був, і повідривають йому яйця!

**Георгій (голосно сміється):** У них нічого не вийде!

**Тіна (здивовано):** Чому ви так впевнені?

**Георгій (трохи заспокоюється):** Тіно, дорога моя, у тарантула немає яєць!

**Тіна (нервово):** Я з вами про серйозні речі говорю, а ви жартуєте.

**Георгій (з серйозним виразом обличчя):** Ще раз вибачте, але це справді смішно.

**Тіна:** Знаєте скільки у нього підписників на каналі?

**Георгій:** Думаю багато. Люди чомусь люблять, коли інших поміями обливають.

**Тіна:** Він гроші лопатою гребе!

**Георгій:** Думаєте?

**Тіна:** Впевнена! Це просто несправедливо, що Алексу за його розумні статті платять копійки, а той Тарантул отрує людям життя і має мільйони.

**Георгій (дуже серйозним тоном):** Так, Тіно. Життя дуже несправедливе, але ми повинні цінувати те, що маємо. Ви б проміняли Алекса на того помийного павука з мішком грошей?

**Тіна (рішуче):** Ніколи.



**Георгій:** Отож бо.

*У цей момент відчиняються входні двері і до кухні забігає задоволений Алекс. В одній руці тримає величезний пакет з продуктами, а в другій – букет ромашок.*

**Тіна** (говорить ще до того, як помічає квіти у його руках): Алекс, ти чого так довго?

**Алекс** (підходить до Тіни і простягає їй квіти): Ось, тримай. Це тобі.

**Тіна** (на її обличчі з'являється посмішка): Яка краса! Дякую. Обожаю ромашки! (до Георгія) У вас є ваза?

**Георгій:** Ваза? Ваза, ваза ... Треба подумати.. (намагається пожартувати) Мені Алекс квіти не дарить, то я не знаю, чи є у нас ваза... Можна взяти графин. (Дістає із серванта графин, наливає воду, бере квіти і ставить на стіл.)

*Тим часом Алекс витягає продукти з пакету.*

**Алекс:** Сік, круасани, сир, хліб... шоколад...

**Георгій:** Тут їжі на три дні вистачить!

**Алекс:** Ну нас же сьогодні троє.

**Тіна** (жартома): Ти натякаєш, що я багато їм?

**Алекс:** Чому ти? Я голодний як вовк! Боюсь і цього мені замало буде.

**Георгій:** Справді? Щось раніше не помічав у тебе такого апетиту. Багато енергії витрачаєш?

**Алекс:** Про що ви тут балакали, поки я бігав в магазин?

**Георгій:** Про тарантулів.

**Алекс:** Що знову? Георгій, ти ж стільки всього цікавого знаєш про все на світі, то чому знову тарантули?

**Георгій:** Цього разу це питання не до мене... Тіно, а ви ще не навчилися танцювати Тарантелу? Ви нам обіцяли, пам'ятаєте?

**Тіна:** Пам'ятаю, звісно пам'ятаю. Вчуса.

**Георгій:** От і добре! А тепер давайте снідати, бо щось вже і в мене апетит прокинувся.

*Вони всі разом сідають за стіл і починають сніданок.*

## Сцена 4

*Дія відбувається за місяць. **Георгій** на кухні, на кухонному столі прасує білу сорочку. В кухню сі сторони спальні заходить **Алекс**. Він вбраний тільки в штани, а в руках тримає три різні краватки.*

**Георгій** (бачить, що зайшов **Алекс**): Зараз, ще хвилинку. Тільки комірець допрасую.

**Алекс**: Та я і сам би міг.

**Георгій**: Сам знаєш, що я зроблю це краще. Уважність до деталей – то не твоє, а ти сьогодні повинен виглядати на всі сто!

**Алекс**: Може ти передумаєш і підеш з нами?

**Георгій**: Благаю тебе, не починай знову. Я не люблю скупчення людей, і ти це прекрасно знаєш. Я обов'язково буду дивитися онлайн трансляцію і тебе підтримувати. Домовилися? Ну ось, готово. Вдягай.

***Георгій** бере попрасовану сорочку, підходить до **Алекса** та допомагає йому вдягнути її. Обережно розправляє рукою кожну складку на сорочці і застібає гудзики. **Алекс** стоїть незворушно.*

**Алекс**: Не знаю, яку краватку краще вдягнути. Ти вмієш зав'язувати? Я ніколи не вмів.

**Георгій**: Вмію. Ми з мамою по картинках в якомусь журналі вчилися. Різні способи пробували. Давненько не в'язав...

***Георгій** зав'язує першу краватку, потім трохи відходить і розглядає **Алекса**.*

**Алекс**: Ну як?

**Георгій**: Занадто бліда. Дай мені оцю синю.

***Георгій** повільно розв'язує першу краватку і зав'язує другу, весь час поправляючи складки, що утворюються на сорочці.*

**Георгій**: Оця просто ідеально підходить. Третю вже не будемо приміряти. Ти просто красень! А де піджак?

**Алекс**: На ліжку забув. Зараз принесу!

**Георгій**: Ти не повісив його на вішак? Я його годину прасував.

**Алекс**: Я розправив на ліжку, не переживай.

***Алекс** швидко виходить з кухні і вже за мить повертається у піджаку.*

**Георгій**: Підійди до світла, я подивлюся чи не пом'явся.

***Алекс** стає серед кімнати під лампою, а **Георгій** ходить довкола нього і роздивляється.*

**Георгій:** Ось тут на спині трохи пом'ялося.

**Алекс:** Кому яке діло до моєї спини. Ніхто не буде роздивлятися.

**Георгій:** Як це ніхто? А якщо нагороду будуть вручати, ти як на сцену підеш? Спиною до зали! От тоді всі будуть твоєю спину роздивляться. Дай трохи розправлю.

*Георгій починає розгладжувати складки на спині Алекса.*

**Алекс:** Чому ти такий впевнений, що я її отримаю? В списку ще 9 журналістів.

**Георгій** (продовжує гладити йому спину) Бо ти найкращий!

**Алекс** (здивовано): Я?

**Георгій:** Так, ти.

*В цей момент до будинку заходить Тіна і застигає в дверях, спостерігаючи за тим, як Георгій гладить спину Алекса. Деякий час вони її не помічають. Тіна вбрана в білий костюм, а на голові у неї капелюх з широкими полями.*

**Тіна:** Добрий вечір!

**Алекс:** Тіно, заходь. Я вже майже готовий. Георгій, ну що? Ти там вже всі складки розправив?

**Георгій** (дивиться на неї із захопленням): Тіно, ви просто богиня! Я не сумніваюся, що сьогодні ввечері всі погляди будуть тільки на вас. Ви дуже гарна пара! Просто зірки Голівуду!

**Тіна:** Я так хочу, щоб Алекс отримав цю нагороду!

**Георгій:** Я цього хочу не менше! Він на це заслуговує.

**Алекс:** Народ, досить вже...

**Тіна:** Я дала статті Алекса почитати одному своєму другу..

**Георгій:** Кому? Тому депутату?

**Тіна** (вловлює його іронічне зауваження, але продовжує): Ні, іншому. Він кандидат якихось там наук. Дуже розумний. Він був просто вражений рівнем текстів. Знаєте, що він сказав? Що вже давно не читав настільки якісних статей і що відразу видно, що писала їх дуже ерудована людина. Він впевнений, що Алекс отримає цю нагороду! Як вона там правильно називається? Не могла пригадати.

**Георгій:** Премія називається «Вірою і правдою», номінація «Відкриття року».

**Алекс:** Це все Георгій. Якби не він, я б ніколи не почав писати, а тим більше не ходив би зі своїми текстами по редакціях...

**Георгій:** Не перебільшуй.

**Тіна:** (до *Георгія*) Ви не надумали йти з нами?

**Георгій:** Ні, я спостерігатиму за вами через екран. Мені так комфортніше.

**Тіна:** Добре, як знаєте. Ходімо, таксист вже там заснув, мабуть.

*Тіна та Алекс виходять з дому під руку. Георгій стоїть мовчки кілька секунд, а потім бере краватку, які приміряв Алекс, перебирає її в руках і зав'язує на собі. Сідає на диван та закриває очі.*

**Голос мами Георгія** (звучить з вентиляційної решітки): Синку, ти повинен бути сильним. Навіть, якщо буде дуже важко, мусиш зціпити зуби і йти далі. Обіцяй мені!

**Георгій** (з заплющеними очима): Обіцяю, мамо!

## Сцена 5

*В кухні горить тьмяне світло. Порожньо. Через вхідні двері заходять Тіна та Алекс. Алекс ледве тримається на ногах, тому Тіна підтримує його. Алекс без піджака і краватки, а Тіна вже без капелюха. Весь цей одяг вона тримає в руках.*

**Алекс** (розтягуючи слова): То ти точно мене не кинеш?

**Тіна** (ледь помітно роздратовано): Точно.

**Алекс:** Якого біса я так надрався? Сам не розумію....

**Тіна:** Тобі треба проспатись...

*Тіна веде Алекса до спальні, а сама за хвилину повертається до кухні, дістає вина і бокал, наливає собі і сідає за стіл.*

**Тіна** (сама до себе): Мудак малолітній...

*До кімнати заходить Георгій.*

**Георгій:** Ви вже повернулися? А щось ніяк заснути не можу. Де Алекс? Хочу його привітати.

**Тіна:** Завтра привітаєте. Алекс спить. Трохи перебрав від щастя.

**Георгій** (занепокоєно): Справді?

**Тіна:** Не витримав слави.

**Георгій:** Не зліться на нього. Він нечасто п'є..

**Тіна:** А хто сказав, що я злюсь на нього? (робить акцент на останні два слова, але *Георгій* ніби цього не помічає.) Вітаю вас, Георгій. Ви досягли свого. (Витягає із сумки, яка лежить поруч, нагороду. Нагорода овальної форми, зроблена із

*кришталю, на ній гравюра із зображенням давньогрецької богині, яка тримає терези).* Ось, прошу «Вірою і правдою», відкриття року!

**Георгій** (*уважно роздивляється нагороду, задоволений*): Це Діке. Давньогрецька богиня правди, дочка Зевса та Феміди.

**Тіна**: Все ви знаєте! Вітаю вас, вона ваша!

**Георгій**: Тіно, ну що ви. Я просто допоміг Олександрові розкрити свій талант.

**Тіна** (*емоційно*): Георгій, благаю вас, досить клеїти дурня. Я все знаю.

**Георгій** (*незворушно продовжує розглядати нагороду*): Знаєте все? Все знає тільки Господь.

**Тіна**: Я знаю, що статті, які видає Алекс, пишете ви.

**Георгій**: Справді? І чому ви так вирішили?

**Тіна**: Алекс сам мені сказав.

**Георгій** (*далі незворушним тоном*): А! Ну якщо сам .... То ви його залишите?

**Тіна**: Залишу? З якого переляку?

**Георгій**: Ну... ви почали зустрічатися з перспективним журналістом, а він не виправдав ваших сподівань..

**Тіна**: Я закохалася в чоловіка, а не в перспективного журналіста, тому не дочекаєтеся! Нікуди я від нього не піду, як би вам цього не хотілося.

**Георгій**: А хто сказав, що мені цього хочеться?

**Тіна**: А хіба ні?

**Георгій**: Ні.

**Тіна**: Тоді поясніть мені, навіщо весь цей цирк? Чому ви не видаєте вашу писанину від свого імені? Навіщо вам Алекс для цього?

**Георгій**: Це очевидно як білий день. Тіно, ви розумна жінка, невже вам треба пояснювати такі прості речі.

**Тіна**: Не така вже й розумна виходить. Я не так добре вас знаю, щоб зрозуміти вашу мотивацію. Навіть не знаю, чим ви заробляєте на життя.

**Георгій**: Пишатися особливо немає чим. Я «літературний раб», копірайтер. Пишу на замовлення всякий непотріб. Статті для сайтів, реферати, курсові, інколи навіть дисертації.

**Тіна:** Не розумію, чому цього треба стидатися. Кожен заробляє як вміє. Але це не пояснює навіщо вам знадобився Алекс. Ви ж могли видавати ці статті під своїм іменем. Вони справді якісні.

**Георгій:** Тіно, ви би хотіли стати королевою? Ви розумна, дуже вродлива. Вас би обожнювали ваші піддані. Ви би стояли на королівському балкончику і махали їм рукою.

**Тіна:** До чого це питання? Ви ж розумієте, що це нереально.

**Георгій:** От ви і відповіли на своє запитання.

**Тіна:** Це зовсім інше.

**Георгій:** Я теж вірив, що інше. Але дуже швидко переконався, що твій розум і талант мало кого цікавлять, якщо ти не відповідаєш стандартам.

**Тіна:** Яким таким стандартам ви не відповідаєте?

**Георгій:** Я не закінчив навіть середню школу...

**Тіна:** І що з того? Це робить вас дурнішим за тих, хто закінчив університет?

**Георгій:** Ні. Я все життя вчуся, навіть іншим дисертації пишу, але формально – я неук. Одного разу цей одноногий неук вирішив, що його статті можуть когось зацікавити і прийшов з ними до редакції шанованої газети. Як ви думаєте, вони надрукували мою статтю?

**Тіна:** Одна невдача ні про що не говорить.

**Георгій:** Хто сказав, що вона була одна? У 90% випадків я не доходив далі приймальної. Мені просто викидали за двері як бомжа, який прийшов просити милостиню. Коли ж мені все таки вдавалося пробитися до редакторів, вони просили моє резюме .. Освіта, досвід .. До читання статей ніколи не доходило.

**Тіна:** Можна було щось придумати..

**Георгій:** Так от я і придумав.

**Тіна:** Використати Алекса.

**Георгій:** Я його ні до чого не примушував. Це була взаємна згода. Симбіоз. Злиття двох енергій. Мій розум і його диплом політолога.

**Тіна:** А ще його молодість, краса, вміння справляти позитивне враження на секретарок ...

**Георгій** (*задоволено посміхається*): Не без того, так. Цей етап він зазвичай долав без перешкод. З редакторами було складніше.

**Тіна:** Не сумніваюся. У нього словниковий запас як в учня молодших класів.

**Георгій:** Нам доводилося багато готуватися. У Олександра дірява пам'ять. Постійно плував імені президентів, канцлера називав прем'єр міністром, одним словом важко було.

**Тіна:** Не хочу вас розчаровувати, Георгій, але доведеться вам іншу дипломовану мавпочку дресирувати. Алекс не хоче в ці ігри грати. Беріть свою нагороду і залиште його у спокої.

**Георгій:** Тіно, люба моя, я думаю ми з Олександром можемо вирішувати ці питання без вашого посередництва.

**Тіна:** Він боїться вас підставити. Ви нарешті отримали визнання. Але йому це гидко, розумієте? Посміхатися перед камерами з цим ідіотським шматком скла в руках і вислуховувати компліменти, які адресовані не тобі.

**Георгій:** Ви праві, Тіно. Я не думав, що цей фарс зайде так далеко. Мені не потрібна слава, я просто хотів донести свої думки людям. Я не знав, що Олександр від цього страждає. Його душевний спокій для мене важить набагато більше, ніж мої амбіції.

**Тіна:** Справді? То ви отак просто готові зруйнувати все, заради чого так довго працювали, щоб Алексу було спокійно?

**Георгій:** Тіно, тут немає, що руйнувати. Для мене це гра, просто гра. Мені здавалося, що Олександр теж це так сприймає. Але якщо ця гра йому неприємна, то я не бачу проблеми в тому, щоб її припинити.

**Тіна:** Щоби що? Почати іншу гру з кимось іншим?

**Георгій:** Почати, продовжити, що завгодно ... Гра цікава тоді, коли приносить задоволення всім учасникам. Тому все, крапка. Фініта ля комедія.

**Тіна:** І що далі? Він далі буде жити тут з вами? І чим він буде займатися? У тій вашій грі у нього хоч якась роль була. А тепер що?

**Георгій:** А що зміниться тепер? Я достатньо заробляю, нам вистачить. Його все влаштовує. Влаштовувало, принаймні.

**Тіна:** Тобто ви і далі готові його утримувати?

**Георгій:** Не бачу в цьому проблеми.

**Тіна** (*ігнорує його останні слова*): Я починаю думати, що мої підозри мають підстави.

**Георгій:** Які підозри?

**Тіна:** Спочатку я думала, ви його використовуєте як аватарку – ну знаєте, красиву картинку самого себе. Але думаю, це не головне. Ви закохалися у нього?

*Георгій починає голосно сміятися і не може зупинитися. Тіна продовжує.*

**Тіна:** Я ж бачу, як ви на нього дивитеся, з якою насолодою торкаєтеся його ... як у вас починають гуляти скули, коли я при вас його цілую. Визнайте, Георгій. Боїтеся, що він не відповість на ваші почуття і тому нічого не робите?

*Георгій нарешті припиняє реготати.*

**Георгій:** А чому ви так впевнені, що я нічого не роблю? Звідки ви знаєте, що між нами нічого немає? Ви не припускаєте, що його шаленого лібідо вистачає на нас двох, а? Що можливо ми з вами навіть трохи родичі, бо займаємося сексом з одним чоловіком?

**Тіна (випалює):** Ти просто збоченець!

**Георгій:** От бачиш, ми вже навіть на *ти* перейшли, так і має бути між рідними. От тільки не знаю, хто ти мені? Є якась спеціальна назва для дівчини мого хлопця? Немає? Треба придумати.

**Тіна (майже криком):** Ідіот!

**Георгій:** Я? Це хіба я почав цю розмову? Ні, дорогенька моя, це твоя буйна фантазія побачила хіть у моєму ставленні до Олександра. Я тільки продовжив твою думку.

**Тіна (заспокоюється):** То це не правда?

**Георгій:** Залежить, про що ти запитуєш.

**Тіна:** Він спить з тобою?

**Георгій:** Ні, він зі мною не спить.

**Тіна:** А в чому тоді правда?

**Георгій:** Правда в тому, що я його люблю.

**Тіна:** От бачиш...

**Георгій:** Люблю як брата, як друга, як людину .... Просто люблю без умовностей. Мені нічого від нього не потрібно.

**Тіна:** Припустимо, що я тобі повірила. Ти ж не сподіваєшся, що він буде біля тебе вічно сидіти?

**Георгій:** Вічно думаю не буде, але ще деякий час точно.

**Тіна:** Звідки така самовпевненість?

**Георгій:** Це не самовпевненість, це інтуїція.

**Тіна:** Час покаже, чи не підводить тебе твоя інтуїція.

**Георгій:** Знаєш, Тіно, ти мені подобаєшся. Таке враження, ніби я тебе давно знаю. Навіть інколи хочеться стати ближчим до тебе, але потім зупиняю себе.



**Тіна:** Не зупиняй.. Я не проти познайомитися ближче... Я нічого не знаю про тебе...

**Георгій:** Що ти хочеш знати?

**Тіна:** Будь-що.. Хочу зрозуміти, що ти за людина.

**Георгій:** Так собі людина...

**Тіна:** Чому ти так вирішив?

**Георгій:** Багато причин.

**Тіна:** Назви хоч одну...

**Георгій:** Через мене загинув мій друг.

**Тіна** *(не знає, що відповісти, розводить руками, а потім говорить що-небудь, щоб підтримати розмову):* Як це сталося?

**Георгій :** Максим жив отам за ліском, ближче до міста.

**Тіна** *(здивовано):* Максим?..

**Георгій:** Він був такий милий і наївний .. З нього часто однокласники знущалися. Я його завжди захищав..

**Тіна:** Як мило..

**Георгій:** Я запропонував йому вирити у нас в дворі бліндаж і влаштувати там штаб. Ми взяли мамині лопати і копали майже три години. Він вже почав скиглити, що змучився.. і тут моя лопата вперлася в щось тверде і я закричав, що знайшов скарби.

**Тіна:** Ти вже тоді вигадником був!

**Георгій:** Максим миттю скочив до мене і ми двоє руками рили землю, щоб дістати той скарб. Я не знаю, що сталося далі.

**Тіна:** Чому?

**Георгій:** Я прийшов до тям в лікарні за кілька днів. У мене було заклеєно пів обличчя і я нічого не відчував нижче поясу. Біля мене сиділа мама. Я запитав про Максима і вона сказала, що все гаразд і він вже вдома.

**Тіна:** Що це було?

**Георгій:** Протипіхотна міна часів Другої Світової Війни. Довго вона нас чекала.

**Тіна:** Тоді ти втратив ногу?

**Георгій:** Так, лікарям не вдалося її врятувати. Мама почула вибух і вибігла з дому. Витягла мене з ями і побачила, що з артерії на нозі б'є фонтаном кров. Перетиснула рукою ногу над раною і так сиділа, доки не приїхала швидка.

**Тіна:** А що з Максимом?

**Георгій:** Максим залишився в ямі і стік кров'ю. До приїзду швидкої він уже був мертвий.

**Тіна:** І мама тобі про це не сказала?

**Георгій:** Сказала набагато пізніше, коли я вже був вдома і вчився жити в скаліченому тілі. .... Максима теж можна було врятувати.

**Тіна:** Як?

**Георгій:** Мама кинулася до мене, а він залишився там сам. Найближчі сусіди від нас за кілька сотень метрів, то поки добігли і викликали швидку, то вже було пізно. Він міг би жити.

**Тіна:** Тоді б помер ти. Кожна мама рятувала б свою дитину.

**Георгій:** Мама ніколи не була особливо дружньою із сусідами, а після цього взагалі перестала спілкуватися з людьми...

**Тіна:** Не можу уявити, що вона пережила..

**Георгій:** Я вийшов з лікарні і почав вчитися ходити з косою. Одного дня ми пішли з мамою на прогулянку і зустріли старшу сестру Максима. Я тоді ще вірив, що він живий. Знаєш, що вона зробила?

**Тіна:** Не знаю...

**Георгій:** Вона підійшла до мене і плюнула мені в обличчя. Слова були зайві. Я зрозумів, що втратив не тільки ногу, я втратив людину, яку любив. Ми з мамою стали вигнанцями. З нами ніхто не вітався, дехто навіть демонстративно переходив на інший бік вулиці.

**Тіна:** Але це не твоя вина, це випадковість.

**Георгій:** Він загинув через мене. Я живу з почуттям вини вже багато років...

**Тіна:** Невже ніхто не проявив співчуття до тебе?

**Георгій:** Не пригадую. Після реабілітації я спробував повернутися до школи. Це пекло я витримав тільки тиждень і закінчував рік заочно...

**Тіна:** Мені прикро, що так сталося.

**Георгій:** Я жив сам дуже багато років, Тіно. Здавалося, так буде завжди. Але Господь дав мені другий шанс... Направив Олександра до мого дому... Він спав під вікнами мокрий, холодний і нікому не потрібний. Схожий на янгола, що зійшов з небес. *(Його тон змінюється на більш суровий)* Я нікому не дозволю його скривдити.. Нікому..

**Тіна:** Чому ти думаєш, що я хочу його скривдити?

**Георгій:** Я сподіваюся, що не хочеш.

**Тіна:** Добраніч, Георгій.

**Георгій:** Добраніч, Тіно.

*Тіна виходить. Георгій підходить до вентиляційної решітки та притулюється спиною до стіни.*

**Голос матері Георгія (з вентиляційної решітки):** Не довіряй словам, синку. Люди кажуть одне, а думають зовсім інше.

**Георгій:** Добре, мамо.

### Сцена 6

*Дія відбувається за місяць. Георгій у квітчастому фартуху стоїть біля столу і щось нарізає. Дзвінок в двері. Георгій залишає ніж на столі і йде відчиняти. Заходить Тіна. У неї в руках велика сумка.*

**Георгій (здивовано):** Тіна?

**Тіна:** Ти не радий мене бачити?

**Георгій:** Ні, чому ж. Просто несподівано. А де Олександр?

**Тіна:** Пішов до друга на холостяцьку вечірку, а я вирішила виконати свою обіцянку.

**Георгій:** Яку?

**Тіна:** Я обіцяла станцювати для тебе «Тарантелу», пам'ятаєш?

**Георгій:** Так, було таке.

**Тіна:** Хочу в твоїй пам'яті залишитися дівчиною, що танцює «Тарантелу».

**Георгій:** Ти так кажеш, ніби ми ніколи не побачимося.

**Тіна:** Можливо не побачимося. За тиждень ми з Алексом їдемо в Париж.

**Георгій (приголомшений новиною):** Париж? Він нічого мені не казав.

**Тіна:** Боявся тебе засмутити.

**Георгій:** Чому Париж?

**Тіна:** Мені запропонували роботу. Прекрасна нагода для нас обох почати нове життя.

**Георгій (намагається опанувати себе):** Але ... Що він там буде робити?

**Тіна (не відповідає на запитання, а тільки знизує плечима):** Мені справді шкода, що ти залишаєшся сам. Але які є варіанти? Жити втрьох?

**Георгій** (*остаточно опановує себе*): Не переживай за мене. (*намагається перевести розмову в інше русло.*) Ну що ж, я готовий насолодитися танцем.

**Тіна** (*показує на сумку*): Я мушу перевдягнутися.

**Георгій**: Ти ще й костюм принесла?

**Тіна**: Обслуговування по вищому класу!

**Георгій**: Ого! А мені що робити?

**Тіна**: Звільни простір. Посунь стіл, а посередині постав стілець. Сідай і чекай. Музику я теж підготувала.

*Тіна виходить. Георгій підходить до вентиляційної решітки.*

**Георгій**: Вона забирає його в Париж!

*Георгій відсуває стіл, ставить стілець посередині кімнати і сідає. Заплющує очі і трохи відкидає голову назад. За хвилину до кімнати заходить Тіна. На ній білий закритий купальник і балетна пачка. Вона тримає в руці телефон. Ставить його на стіл і включає «Тарантелу». Георгій відкриває очі і мовчки спостерігає за нею. Починається музика і Тіна починає танцювати «Тарантелу» навколо Георгія. Музика грає досить тихо, так, щоб було чути розмову.*

**Георгій** (*захоплено*): Прекрасно!

*Тіна робить навколо Георгія два кола, а потім поступово танцювальними рухами починає наближатися до нього. Спочатку, танцюючи, перебирає його волосся, потім гладить по щоці. Георгій миттєво встає і відходить подалі від стільця. Тіна підходить до нього, бере його руки, кладе собі на талію.*

**Тіна**: Потанцюєш зі мною?

**Георгій**: Я ж казав, що ніколи не був вправним танцюристом.

**Тіна**: Тобі нічого не потрібно робити. Я все зроблю сама.

*Тіна продовжує танцювати біля нього, хоча її танець вже зовсім не нагадує «Тарантелу». Вона перебирає пальцями його волосся, потім гладить по щоці, проводить пальцем по губах, опускається нижче і починає розціпати гудзики на сорочці.*

**Георгій** (*говорить, важко дихаючи*): Тіно, припини, що ти робиш?

**Тіна**: Справді хочеш, щоб я припинила?

**Георгій** (*не пручається її діям*): Так, негайно.

**Тіна** (*продовжує розціпати гудзики*): А ти зупини мене. Ну, давай... Зупиняй.

**Георгій**: Тіно, для чого цей цирк? (*він відходить від неї*)

**Тіна:** Чому ти мене відштовхуєш?

**Георгій:** Це треба пояснювати?

**Тіна:** Треба.

**Георгій:** Олександр тебе любить.

**Тіна (іронічно):** Любить мене, а жити хоче з тобою. Ти знаєш, яких зусиль мені коштувало переконати його їхати зі мною? (*Тіна підходить до Георгія*) Георгій, я ще ніколи в житті не вмовляла чоловіка кохатися зі мною.

**Георгій:** Так, Тіно. Я знаю.

**Тіна:** І що ти знаєш?

**Георгій:** Знаю, кому ти даєш уроки танців.

**Тіна:** І звідки ти про це знаєш? Я даю уроки танців тільки обраним учням. Вони не дуже люблять розповідати про своє хобі. Соромляться мабуть.

**Георгій:** Я б теж на їхньому місці соромився.

**Тіна (знову наближається до нього і починає цілувати):** Георгій, це зовсім не соромно.

*Георгій відповідає їй взаємністю, але вже за мить відштовхує її від себе.*

**Георгій (категорично):** Ти не змусиш мене зрадити друга. Йому варто знати правду про тебе.

**Тіна:** Йому і про тебе треба дещо дізнатися.

**Георгій (скептично):** Що такого ти йому можеш про мене розказати?

**Тіна:** Можу, Тарантул, можу. І не тільки йому. На тебе полюють дуже впливові люди.

**Георгій:** Так от що тебе так заводить! Мені лестить, що ти вважаєш мене отим всесильним Тарантулом, але мушу тебе розчарувати. Це не я.

**Тіна (знову підходить впритул до нього):** Георгій, сонечко, якби я не мала доказів, я б рота не відкрила.

**Георгій:** І які ж у тебе докази?

**Тіна:** У цьому будинку оригінальний підвал.

**Георгій (машинально):** Як ти туди потрапила?

**Тіна:** Хто шукає, той завжди знаходить. (*після паузи*) Ціла кіностудія. Все так гарно посортовано і підписано. Навіть не довелося нічого шукати, все само до рук прийшло.

**Георгій:** Цікаво, що ж тобі прийшло до рук. Записи про твого депутата?

**Тіна:** Ні, це є у тебе на каналі. Цікаво те, що ти видалив.

**Георгій:** І що тебе так зацікавило?

**Тіна:** Відео про родину Алекса, звісно. Коли ти його знімав, ти міг собі уявити, що так прив'яжешся до цього «безхребетного слимака», який просаджує татові грошенята на наркоти та дівчат? Через тебе батько вигнав його з дому!

**Георгій:** Його батько брудна скотина.

**Тіна:** Я це знаю, як ніхто інший. Тільки наївний Алекс може вірити, що батько заробив мільйони, продаючи хліб.

**Георгій:** Ти і йому уроки танців давала?

**Тіна:** Ні, навпаки. Він мене вчив ..як би це сказати ... основам танцювальної майстерності, коли мені було п'ятнадцять років.

**Георгій (здивовано):** Скільки?

**Тіна (наголошуючи на кожному складі):** П'ят-над-цять. Любить він цнотливих дівчаток..

**Георгій:** Ти працювала в його борделі?

**Тіна:** Ні, не в борделі. Я була танцівницею в його казино. Мені потрібні були гроші. Ти не маєш права мене засуджувати, я повинна була якось виживати...

**Георгій:** Я тебе не засуджую.

**Тіна:** Він підійшов до мене і сказав, що програв купу грошей, бо не міг відвести від мене очей. Стара скотина.... Носив мені квіти і розповідав як страждає, що ми не можемо буде разом. Так само як ти зараз...

**Георгій:** Не порівнюй мене з ним.

**Тіна:** Отримав своє і втратив цікавість. Передав мене своїм друзям відточувати майстерність. Як же мені було гидко.

**Георгій:** Чому ти погодилася?

**Тіна:** Він пообіцяв мене вбити.

**Георгій:** Переконливий аргумент.

**Тіна:** Коли він забув про мене, я пішла з казино.

**Георгій:** Але продовжила жити за рахунок коханців. Чому, Тіно?

**Тіна:** Підсіла на легкі гроші і не змогла подолати залежність.

**Георгій:** Гадаєш, Олександр тобі допоможе?

**Тіна** (*сміється*): Алекс? Милый хлопчик, але абсолютно безпорадний.

**Георгій**: Навіщо ти за нього вчепилася?

**Тіна**: Навіть зараз не розумієш?

**Георгій**: Не розумію.

**Тіна**: Його батько зруйнував моє життя.

**Георгій**: Він просто інструмент помсти?

**Тіна**: Називай як хочеш.

**Георгій**: І як ти збираєшся помститися?

**Тіна**: У мене є кілька варіантів. Зараз я намагаюся втілити План А.

**Георгій**: План А? І в чому полягає План А?

**Тіна**: План А дуже гуманний. Я просто вийду заміж за його сина і заберу всі його гроші.

**Георгій**: Він вигнав Олександра, ти забула?

**Тіна**: Вигнав, бо той не відповідав його очікуванням. Зараз він відомий журналіст.

**Георгій**: Я тобі в цьому сприяти не збираюся.

**Тіна**: Я про це і не прошу. Ти заклав фундамент. А далі я розберусь.

**Георгій**: А якщо не спрацює? Який план Б?

**Тіна**: Про план Б тобі краще не знати. Тобі не сподобається. Цього разу у тебе є шанс врятувати друга....

**Георгій**: Як?

**Тіна**: Обіцяю, що залишу його, якщо ти будеш зі мною. (*Вона знову наближається до нього дуже близько і хоче поцілувати.*)

**Георгій** (*він відходить від неї*): Це не чесна гра, Тіно. Який би вибір я не зробив, Олександр буде страждати.

**Тіна**: Чим більше ти пручаєшся, тим більше ти мені подобаєшся. Подумай, як нам буде добре вдвох. Хочеш, ми будемо разом знімати блог? Я добре виглядаю в кадрі.

**Георгій**: Я не знімаю еротичне шоу. Я викриваю порушників закону.

**Тіна**: Але вдвох цікавіше. Тарантул і .. Як би ти мене назвав?

**Георгій**: Чорна вдова!

**Тіна**: Чорна вдова? Це та, що свого чоловіка після сексу з'їдає?

**Георгій:** Саме вона.

**Тіна:** Не бійся, я тебе не з'їм.

**Георгій:** Я тебе не боюся, Тіно. Мені немає чого втрачати. Але Олександра я тобі не дозволю зжерти. *(погрозливо)* Зникни з нашого життя.

**Тіна:** Отак просто, взяти і зникнути?

**Георгій:** Саме так. Взяти і зникнути.

**Тіна:** Як твоя мама?

**Георгій:** До чого тут моя мама?

**Тіна:** Це ж так просто – зникнути. А ти ніколи не думав, що вона просто не захотіла до тебе повертатися?

**Георгій** *(починає закипати)*: Закрий рота! Усьому є своя межа!

**Тіна:** О, як ти розлютився! Я попала в точку, так? Що? Твоя мама, втекла від тебе з коханцем? *(Починає ходити навколо нього і час від часу робити танцювальні елементи «Гарантели»)* Ні, у таких як вона коханців не буває... Такі як вона підтирають соплі своїм синопкам, навіть коли починають знаходити презервативи у них в кишнях ...

**Георгій** *(ледве себе стримує)*: Я тебе останній раз попереджаю, заткни свого брудного рота!

**Тіна** *(продовжує танцювати навколо)*: Я все знаю! Ти її вбив! І закопав у підвалі.

**Георгій:** Або ти заткнешся, або .. *(не встигає договорити)*

**Тіна:** Або що? Ти і мене вб'єш і закопаєш поруч?

*Георгій дає Тіні ляпаса.*

**Георгій** *(з люттю)*: Забирайся геть!

*Тіна хапає свою сумку і вибігає з будинку. Георгій підходить до вентиляційної решітки:*

**Георгій:** Що мені робити, мамо? Вона ж його знищить...

**Голос мами Георгія** *(з вентиляційної решітки)*: Синку, життя може бути жорстоким до тебе. Обіцяй мені, що ніколи не опустиш руки... Обіцяй, що будеш боротися!

**Георгій:** Обіцяю, мамо..

## Сцена 7

*Ранок наступного дня. Алекс спить на дивані. Прокидається, сідає. Видно, що кожен рух дається йому важко. Він стискає руками голову і стогне. Підходить до*



холодильника, витягає пляшку пива і жадібно п'є. В цей час нас столі починає дзвонити телефон. Він автоматично бере його зі столу і відповідає захриплим голосом.

**Алекс:** Алло.... Хто? Тіна? Я не знаю, де вона... Ви хто? Мама... Дуже приємно.... Я хто? ..... Я не чоловік.... Ні, ми не одружені.. Ми просто .. ну .. зустрічаємося... З якої війни? ... Ну так, війна йде. ... Ви хочете, щоб я забрав свого сина... Я не розумію.... Тіна обіцяла забрати сина? Добре... Добре ... Я перекажу..

*Алекс остаточно приходить до тями, відключає телефон, сідає на диван. До кімнати заходить **Георгій**.*

**Георгій:** Доброго ранку, Олександрє. Ти сам? Я чув, що ти з кимось говорив.

**Алекс:** По телефону.. Помілилися номером .. Це телефон Тіни. Що він тут робить?

**Георгій (дивиться на телефон):** Справді.. Вона вчора заходила.

**Алекс:** Навіщо? Вона знала, що я на вечірці.

**Георгій:** Хотіла поговорити зі мною.

**Алекс:** З тобою? Про що?

**Георгій:** Про Париж.

**Алекс:** То ти вже знаєш....

**Георгій:** Знаю.

**Алекс:** Що думаєш?

**Георгій:** А що мені думати? Ти думай.

**Алекс:** Ну.. я погодився їхати...

**Георгій:** Погодився чи хочеш?

**Алекс:** Напевно хочу.. Почну все з початку..

**Георгій:** Чому б тут не почати?

**Алекс:** Слухай .. не муч мене.. Я не можу без неї жити... Вона як магніт. Хочеш відірватися і не можеш.

**Георгій:** Розумію.

**Алекс:** В мене від неї просто дах зриває.

**Георгій:** Дуже добре розумію.

**Алекс:** Здався їй той Париж... Піду в душ і завезу Тіні телефон.

**Георгій:** Завези.

*Георгій та Алекс розходяться по різних кімнатах.*

## Сцена 8

*Георгій нервово ходить по кімнаті. Підходить до вентиляційної решітки.*

**Георгій:** А якщо вона не прийде? Що тоді робити? Завтра зранку у них літак.

*Дзвінок в двері. Георгій відчиняє двері. Заходить Тіна.*

**Тіна:** Добрий вечір.

**Георгій:** Добрий вечір, Тіно. Заходь.

**Тіна (іронічно):** З якої нагоди маю честь бути запрошеною?

**Георгій:** Я хотів вибачитися. Негідно себе повів.

**Тіна:** Добре, вибачайся.

**Георгій:** Пробач, Тіно.

**Тіна:** Це все?

**Георгій:** Не зовсім... Я приготував штрудель з яблуками.. Хочеш?

**Тіна:** За маминим рецептом?

**Георгій:** Так, за маминим рецептом.

**Тіна:** Хочу. Неси.

*Георгій несе тарілки зі штруделем і ставить на стіл.*

**Георгій:** Тіно, я маю до тебе пропозицію.

**Тіна:** Руки і серця?

**Георгій:** Звісно ні.

**Тіна:** Тоді я не згідна.

**Георгій:** Я можу тобі заплатити.

**Тіна:** Справді? Скільки?

**Георгій:** Достатньо, щоб ти могла добре жити до кінця життя.

**Тіна:** Я так і думала, що у тебе в матраці кілька мільйонів заховано.

**Георгій:** То як? Згідна?

**Тіна:** Ні.

**Георгій:** То чого ти хочеш?

**Тіна:** Душа жадає помсти....

**Георгій:** Гаразд, я допоможу тобі помститися особисто батькові Олександра. Я на нього багато компромату маю.

**Тіна:** Фу... як банально. Навіщо вигадувати? Я тобі запропонувала готовий план дій.

**Георгій:** Він мене не влаштовує.

**Тіна:** Тоді нам немає про що говорити.

**Георгій:** Тіно, я не розумію... Що тобі потрібно?

**Тіна:** Мені потрібен ти.

**Георгій:** Повний абсурд! Навіщо? Я не такий як твої ..

**Тіна:** Мої клієнти. Називай речі своїми іменами.

**Георгій:** Я не такий, як твої клієнти.

**Тіна:** Саме це мені подобається.

**Георгій:** Уявімо, що я тобі повірив. Що далі? Будемо жити довго і щасливо та померемо в один день?

**Тіна:** Саме так.

**Георгій:** А Олександр?

**Тіна:** Ми його відпустимо.

**Георгій:** Добре. Я згоден.

**Тіна:** Справді?

**Георгій:** Так. За однієї умови.

**Тіна:** Якої?

**Георгій:** Я хочу знати, що би було з Олександром, якби я не погодився.

**Тіна:** Навіщо тобі це?

**Георгій:** Хочу розуміти ціну ставки. То який План Б?

**Тіна:** Героїн..

**Георгій:** Ти збиралась підсадити його на героїн?

**Тіна:** Чому б ні?

**Георгій:** Зрозуміло .... *(посуває до неї тарілку зі штруделем)* Пригощайся..

*Тіна починає їсти штрудель, а Георгій спостерігає за нею.*

**Георгій:** Ти така гарна.. Шкода, що ми зустрілись за таких обставин... Смачно?

**Тіна:** Дуже! Будеш готувати для мене?

**Георгій:** Буду.

**Тіна:** А я для тебе буду танцювати.. Тобі подобається, як я танцюю?

**Георгій:** Подобається..

**Тіна:** Якщо чесно, ця твоя «Тарантела» так собі танець.. Я кращі знаю..

**Георгій:** Не сумніваюсь..

*Тіна їсть штрудель, Георгій дивиться на неї.*

**Тіна** (раптово змінює тему): Що трапилося з твоєю мамою?

**Георгій:** Вона померла.

**Тіна:** Давно?

**Георгій:** Мені ще чотирнадцяти не було ...

**Тіна:** Від чого?

**Георгій:** Ниркова недостатність...

**Тіна:** Це не лікується?

**Георгій:** Врятувати могла тільки пересадка нирки..

**Тіна:** То ти її не вбивав?

**Георгій:** Ні, я її не вбивав.

**Тіна:** Чому її могила в підвалі?

*Тіна раптово починає задихатися, хапається руками за горло і падає на землю. Георгій різко встає, підходить до вентиляційної решітки та закриває обличчя руками, щоб не бачити її. За кілька секунд вона перестає подавати ознаки життя.*

**Голос мами Георгія** (з вентиляційної решітки): Синку, присядь. Мені треба з тобою поговорити.

*Георгій сідає на диван, важко дихає.*

**Георгій:** Слухаю, мамо.

**Голос мами Георгія:** Я дуже хвора, хлопчику мій.

**Георгій:** Ти одужаєш?

**Голос мами Георгія:** Ні, сонечко, я не одужаю...

**Георгій:** Що ж нам робити?

**Голос мами Георгія:** Готуватися.

**Георгій:** До чого?

**Голос мами Георгія:** Тобі доведеться жити самому.

**Георгій:** Мене заберуть в дитячий будинок?

**Голос мами Георгія:** Якщо ти будеш робити все, що я скажу, то не заберуть.

**Георгій:** Я не хочу туди!

**Голос мами Георгія:** Ти нікуди не підеш!

**Георгій:** Мене ніхто не буде питати!

**Голос мами Георгія:** Обіцяю тобі, що все буде добре. Я все продумала. У мене є план! Коли я помру, нікому не кажи.

**Георгій:** Як це?

**Голос мами Георгія:** Ми ні з ким не спілкуємося, ніхто не помітить...

**Георгій:** А якщо хтось запитає?

**Голос мами Георгія:** Скажеш, що я в іншому місті роботу знайшла..

**Георгій:** Як же я буду жити сам?

**Голос мами Георгія:** У тебе є пенсія по інвалідності. Вистачить, щоб прожити. Я все обміркувала, не хвилюйся. У нас ще є трохи часу... Тобі головне до повноліття дотягнути..

**Георгій:** І що тоді?

**Голос мами Георгія:** Будеш жити, як хочеш.

**Георгій:** Мамо, я без тебе не зможу!

**Голос мами Георгія:** Я завжди буду поряд, синку.

**Георгій:** Обіцяєш?

**Голос мами Георгія:** Обіцяю! А ти пообіцяй, що за жодних обставин не даси себе скривдити.

**Георгій:** Обіцяю.

## Сцена 9

*Вечір того ж дня. Георгій стоїть на кухні у квітчастому фартуху і щось ріже. Відкриваються двері і заходить Алекс, сідає за стіл і перебирає в руках ключі від квартири.*

**Георгій:** Щось сталося?

**Алекс:** Не те щоб сталося....

**Георгій** (*насторожено*): Що ж тоді?

**Алекс:** Я вирішив не їхати з Тіною в Париж.

**Георгій:** Не їхати? Чому?

**Алекс:** Я не готовий до серйозних стосунків.

**Георгій** (*шокований*): Тиждень тому ти говорив, що жити без неї не можеш. Щось трапилося?

**Алекс:** Нічого ... нічого .. Справді, нічого не трапилося. Я не хочу нікуди їхати. Що я забув у тому Парижі? Париж – це міф для туристів. Ейфелева вежа, Мона Ліза ... бомжі на станціях метро і арабські квартали, з яких живим не вийдеш ... Що я там буду робити, в тому Парижі?

**Георгій:** А як же Тіна?

**Алекс:** Нехай їде сама...

**Георгій:** А ти?

**Алекс:** Я залишуся тут, якщо ти не проти.

**Георгій:** Я? Звісно ... звісно я не проти.

**Алекс:** Жінки завжди все ускладнюють...

**Георгій** (*помітно нервується, сідає біля Алекса та кладе йому руку на плече*): Олександр, я не дуже розумію. Ти хочеш ... як це сказати ... продовжувати ваші стосунки на відстані?

**Алекс:** Ні, я хочу від неї піти.. Ти зможеш мені допомогти?

**Георгій:** Звичайно, чим?

**Алекс:** Можеш завтра поїхати в аеропорт і сказати їй, що між нами все ... Нехай летить сама. Зробиш це для мене? Боюсь, якщо поїду сам, то не зможу ...

**Георгій** (*зітхає з полегшенням*): Не переживай. Я все зроблю.

**Алекс:** Дякую .. Ти єдина людина, яка нічого від мене не вимагає ...

**Георгій:** Послухай.... Ти пробач мені, що я втягнув тебе в ту історію з нагородою... Не думав, що тобі неприємно буде... Пробач... Тобі було погано через мене....

**Алекс** (*не розуміє*): Стоп-стоп .... Чому ти вирішив, що мені було погано?

**Георгій:** Ну як же .. Ти повернувся з церемонії.. на підпитку .... Пішов спати. Ти ж напився через те, що тобі було неприємно отримувати нагороду?

**Алекс:** Чому ти так вирішив? Я напився просто, .... бо напився ... Випив забагато коктейлів, було весело, ми танцювали і я трохи втратив над собою контроль...

**Георгій:** То ця нагорода не була тобі огидною?

**Алекс:** Ні ... зовсім ні. Мені навіть сподобалося .. Сам не думав... Ми з Тіною справді були зірками вечора ... Як ти і казав... Ти перестав писати статті і я подумав, що тобі просто стало нецікаво ... Ну, як це сказати ... Отримав визнання і втратив азарт.... І ще Тіна сказала, що ти їй про це сам сказав ...

**Георгій:** Тіна сказала?

**Алекс (здивовано):** Георгій, що сталося?

**Георгій:** Все на свій лад викрутила...

**Алекс:** Я втомився.. Хочу спати..

*Алекс виходить з кімнати, а Георгій хапається за голову і стримує дикий крик, який хоче вирватися у нього з горла. Він підходить до вентиляційної решітки.*

**Георгій:** Що я наробив, мамо?

**Голос мами Георгія:** Синку, що б не сталося в твоєму житті, я завжди буду тебе любити.

## Сцена 8

Дія відбувається через два місяці. **Георгій** сидить біля столу та машинально чистить часник. Його погляд блукає десь далеко. Волосся неохайно стирчить в різні боки, сорочка наполовину не заправлена в штани. На столі лежить ціла купа начищеного часнику, але він продовжує чистити його і складати. Через вхідні двері до кімнати заходить **Алекс**. Він ледве тримається на ногах через сп'яніння.

**Алекс:** Пробач, я трохи перебрав.

**Георгій:** Я бачу.

**Алекс (підходить до Георгія і кладе йому руку на плече):** Ну.. не злись на мене. Я більше не буду.

**Георгій:** Останні два місяці ти кожен день більше не будеш...

**Алекс:** Ну я ... у мене горе ...

**Георгій (злісно):** Горе у нього!

**Алекс:** Так, горе! Ти не знаєш, що я відчуваю... Я втратив кохану людину і маю повне право її оплакувати!

**Георгій** (*випалює йому в обличчя*): Ти навіть не усвідомлюєш, наскільки ти близький до істини.

**Алекс:** Що?

**Георгій:** Нічого.

**Алекс:** Я тебе не впізнаю.. Мене кинула кохана жінка... Ти обіцяв мене підтримувати...

**Георгій:** Олександрє! Це ти її кинув... Ти ...

**Алекс:** Ти нічого не знаєш! Нічого не знаєш .... Я любив її! Я кожної ночі прокидаюся і намагаюся знайти її біля себе... Не знаю, що вона зі мною зробила ... Я дивлюсь на жінок і мене від них верне! Вони всі потвори в порівнянні з нею... Вона мене розвела, як сліпе котеня! Я вірив тій сучці!

*Георгій садить його на свій стілець, а собі бере інший і сідає поруч.*

**Георгій:** Що між вами сталося?

**Алекс** (*його язик трохи заплітається, тому він говорить повільно і з великими паузами*): Пам'ятаєш, вона забула тут телефон? Він задзвонив і я машинально відповів. Якась п'яна жінка щось голосно кричала мені в вухо.. Це була мама Тіни.

**Георгій:** Мама?

**Алекс:** Так, її батьки алкоголіки і живуть в якомусь містечку в горах.

**Георгій:** І що вона хотіла?

**Алекс:** Кричала, щоб Тіна нарешті забрала свого малого виродка, бо той їм жити спокійно не дає.

**Георгій:** Я нічого не розумію.

**Алекс:** У неї є син! Хлопцю шість років і він живе в дій дірі з її батьками.

**Георгій** (*з жахом*): Господи! У неї є син?

**Алекс:** Прикинь? Я погодився їхати з нею бозна куди, а вона навіть не сказала мені, що в неї є дитина!

**Георгій** (*шокований*): Який жах!

**Алекс:** Ця стара стерва взялася мене обробляти. Тіна їм наговорила, що тато хлопчика на війні і як тільки він повернеться, то вона обов'язково його забере до себе. Її мама вирішила, що я тато і повернувся з війни. І вимагала, щоб я негайно забрав малого.



**Георгій:** І що ти зробив?

**Алекс:** А що я міг зробити? Я був шокований.

**Георгій:** Ти нічого не сказав Тіні про цей дзвінок?

**Алекс:** Нічого. Мені потрібен був час подумати.

**Георгій:** І ти вирішив від неї піти?

**Алекс:** Я не готовий виховувати її дитину! Я своїх дітей не хочу, а тут невідомо від кого у неї та дитина. А відповідати за нього маю я? Навіщо мені це? .... *(після паузи)*  
Ти мене за це засуджуєш?

**Георгій** *(все що шокований)*: Ні, звичайно ні.

*Вони сидять мовчки деякий час. Георгій зосереджено дивиться в одну точку і щось обмірковує.*

**Алекс:** Все таки засуджуєш, так? То що я по-твоєму мав зробити? Помчати в те село, забрати малого і летіти в Париж з ними обома? ... А далі що? ... Чого мовчиш?

**Георгій** *(виходить з трансy)*: Я не знаю... не знаю, що сказати.

**Алекс:** Кажі як є. Ти вважаєш мене мудаком?

**Георгій:** Справа не в тобі, Олександрє.

**Алекс:** Не в мені? А в кому ж тоді? ... Я тобі набрид? .. Мене самого від себе харить. Тільки бухаю і твої гроші просираю... Знаєш, я минулого тижня травки курнув ...

**Георгій:** Знаю.

**Алекс:** Знає він... Все він знає... Знає, але мовчить... Про що ти думаєш?

**Георгій** *(несподівано впевнено і твердо говорить)*: Я хочу, щоб ти пішов.

**Алекс** *(починає ще більше тверезіти)*: Пішов? Куди?

**Георгій:** Куди завгодно. До мами, до іншої жінки.. Куди завгодно...

**Алекс:** Ти мене виганяєш?

**Георгій:** Я тебе не виганяю.. я тебе відпускаю...

**Алекс:** Я більше не буду пити, обіцяю. Все буде як раніше.

**Георгій** *(з болем)*: Як раніше більше ніколи не буде.

**Алекс:** Що мені робити?

*Георгій підходить до Алекса і обіймає його.*

**Георгій:** Олександр, я хочу, щоб ти був щасливий. Йди, поки я готовий тебе відпустити..

### Епілог

*Та сама кухня. Нічого в інтер'єрі не змінилося, тільки на лампі висить амулет «Ловець снів». У вхідні двері заходить хлопчик шести років, а за ним Георгій у військовій формі. В руках у нього велика сумка.*

**Георгій:** Заходь, Максиме, заходь.

**Максим** *(оглядає кімнату):* Я тепер буду жити тут?

**Георгій:** Ні, ми тут жити не будемо. Зупинимося на два дні і поїдемо.

**Максим:** А куди ми поїдемо?

**Георгій:** Будемо з тобою мандрувати, а потім зупинимося там, де нам сподобається. Домовилися? Тато трохи заробив грошей, то можемо собі це дозволити.

**Максим:** Це тобі заплатили, бо тобі на війні відірвало ногу?

**Георгій:** Так, синку. Я підірвався на міні.

**Максим:** Ти у мене справжній герой! А мама з нами поїде?

**Георгій:** Мама зараз в Парижі, то може пізніше до нас приїде. Ми поїдемо вдвох. Справжня чоловіча команда. *(Стає перед хлопцем на коліно.)* Пробач мені, синку. Пробач. І маму пробач.

**Максим:** За що?

**Георгій:** За те, що ми залишили тебе там самого. Я був на війні, а мамі важко було самій. Пробач нас.

**Максим:** Нічого тату, не переживай. Баба з дідом тільки, коли п'яні були, кричали на мене. Але я від них ховався, і чекав поки заснуть.

**Георгій:** Я нікому не дозволю тебе ображати.

**Максим:** У тебе на щоці павук. Я боюсь павуків.

**Георгій:** Це тарантул. Тарантули не страшні. Вони ніколи першими не нападають. Ось подивись, що у нас з тобою тепер є. *(Показує на амулет «Ловець снів».)*

**Максим:** Що це?

**Георгій:** Це «Ловець снів». Оберіг індіанських племен. У них є одна давня легенда. Хочеш розповім?

**Максим:** Хочу. Я люблю казки.

**Георгій** (*веде хлопця до дивану і разом сідають*): Жінка жила зі своїм сином у старому будинку. Кожен день павук плів своє павутиння в кутику, а жінка за ним спостерігала. Одного дня хлопчик побачив павука і хотів його вбити, але мама не дозволила йому цього зробити, бо бачила як важко павук працював. Павук подякував жінці за врятоване життя і подарував їй своє павутиння. Воно мало магичну силу. Погані сні не пропускало і вони летіли геть, а хороші затримувалися в середині і вони здійснювалися.

**Максим:** Тату, я часто бачив тебе уві сні.

**Георгій:** Я знаю, мені «Ловець снів» підказав.

*Світло згасає.*